

פרוטוקול מס' 41

מישיבת ועדת העבודה והרווחה
יום שלישי, כ"ח בטבת התשנ"ז (7 בינואר 1997), שעה 09:30

נכחו:

חברי הוועדה:

מקסים לוי - היו"ר
תמר גוז'נסקי
חיים דיין
יורי שטרן

מוזמנים:

ח"כ מאיר שטרית
עו"ד ישראל פרנד - משרד העבודה והרווחה
נטשה מיכאלוב - אגף התקציבים, משרד האוצר
אורלי קרקובסקי - משרד האוצר
יהושע שי - משרד האוצר
דן אורנשטיין - משרד המשפטים
עו"ד רות הורן - המוסד לביטוח לאומי
דליה גורדון - המוסד לביטוח לאומי
אורנה וירקוביץקי - המוסד לביטוח לאומי
עו"ד ג'ודי וסרמן - המוסד לביטוח לאומי
מיכאל הילב - התאחדות התעשיינים
משה כהנא - הסתדרות עובדים לאומית
עו"ד דפנה בוסתן - נעמ"ת

יועץ משפטי:

משה בוטון

מזכירת הוועדה:

אסתר אדלר

קצרנית:

צפרא ספרן

סדר-היום: הצעת חוק דמי מחלה (היעדרות בשל מחלת ילד) (תיקון) - ילד החולה במחלה
(ממארת), התשנ"ו-1996 - הצעת חוק של חבר-הכנסת מאיר שטרית.

היו"ר מקסים לוי:

אני פותח את הישיבה.

הצעת חוק דמי מחלה (היעדרות בשל מחלת ילד) (תיקון - ילד החולה במחלה ממארת), התשנ"ו-1996 - הצעת חוק של חבר-הכנסת מאיר שטרית

מאיר שטרית:

הצעת החוק הזאת באה לתקן תקנות שהועברו על פי הצעת חוק שלי בכנסת שעברה. במצב הנוכחי קיימת הגדרה בחוק האומרת: אדם שיש לו ילד חולה, זכאי ל-6 ימי חופשה כדי להיות עם הילד שלו. בכנסת שעברה הבאתי לכנסת הצעת חוק שבאה לתקן את המצב לגבי ילד שחולה במחלה ממארת, כי ילדים כאלה מאושפזים בבית החולים תקופות ארוכות מאד, מקבלים טיפולים כימותרפיים, ולא עולה על דעתו של אף הורה להשאיר את הילד שלו לבד בבית החולים במצב הזה. גם אם החוק מתיר או לא מתיר לקחת ימים, אחד מההורים תמיד נשאר עם הילד יום ולילה, ולכן בכנסת שעברה הבאתי את ההצעה שבמקרה של ילד שחולה במחלה ממארת, שני ההורים יחד זכאים לזקוף עד 60 ימי היעדרות בשנה מן העבודה בגין מחלתו של הילד, ולא תשוב איך הימים מתחלקים ביניהם. נוכחתי לדעת שהורים שנמצאו במצב הזה נקרעו הרבה פעמים בין הרצון שלהם להיות בעבודה לבין הרצון שלהם להיות עם הילד, ובדרך כלל הכריעו לטובת הילד ועמדו בפני סנקציות של קיצוץ בשכרם.

לשמחתי הממשלה הקודמת הסכימה לתיקון החוק הזה, הוא תוקן והביא ברכה רבה להורים של ילדים חולי סרטן, אלא שתוך כדי יישומו - עברו מאז כ-3-4 שנים - התגלו נישות שלא נפתרו על ידי החוק הקודם. החוק שנמצא בפנינו בא לתקן שתי נקודות: האחת - בהגדרה שקבענו הסתמכנו על החוק הקיים של הביטוח הלאומי והסכמנו להכניס אותה כתקנה ולא כחוק. בדיעבד אני חושב שזאת היתה טעות, כי העניין לא הוגדר בצורה מסודרת אלא נסמך על כל התקנות הקיימות בביטוח הלאומי. מסתבר שבתקנות הקיימות כתוב שכאשר אחד מן ההורים של ילד החולה במחלה רגילה לא עובד, הוא לא זכאי כלל לזקוף לזכותו ימים. אוטומטית - מאחר שהחוק הזה נסמך על החוק ההוא - נוצר מצב שכאשר ילד חולה במחלה ממארת ואחד ההורים לא עובד, אומרים לו: אתה לא זכאי.

משה בוטון:

זה לא בגלל חוק הביטוח הלאומי, זה בגלל חוק דמי מחלה (היעדרות בשל מחלת ילד). כך זה גם לגבי 6 הימים של בן הזוג שלו.

מאיר שטרית:

כלומר, אם בן הזוג לא עובד, הוא לא זכאי.

אוטומטית החילו את זה גם על מי שילדו חולה במחלה ממארת, ולא כך הוא המצב. נתקלתי, למשל, במקרים שהילד חולה במחלה ממארת ובן הזוג השני גם כן חולה. לא רק זה: נניח שאחד מבני הזוג לא עובד אבל הוא צריך להיות בבית החולים יום ולילה, כשהשני בעבודה. מי יטפל בילדי המשפחה האחרים? הם זרוקים. זאת אומרת, לא פתרנו את הבעיה עד הסוף.

החוק הזה בא לתקן את המצב, שגם במקרה שאחד ההורים לא עובד, ההורה יהיה זכאי ל-60 ימי היעדרות בשנה.

הדבר השני שהחוק בא לתקן הוא שגיל הילד יעלה מ-16 ל-18, כיוון שההגדרה של ילד עד גיל 16 לא עונה למקרה הספציפי הזה. גם ילד שגילו בין 16 ל-18 לא יכול להישאר לבד בבית החולים במצב הזה.

אני חושב שהתיקונים האלה יפתרו הרבה מאד בעיות של משפחות שנתקלתי בהן, לצערי, במשך השנים הללו.

מספר הילדים שחולים במחלה ממארת לא גדול כל כך, כך שאני רוצה להרגיע את הארגונים הכלכליים, שחוששים שיכולה להיות פגיעה במעביד אם העובד ייעדר מהעבודה. המספר הכללי בארץ של ילדים חולי סרטן נמוך יחסית - תלוי בשנים - ומדובר בסדר גודל שבין 100-5 ל-300 ילדים חולים בשנה. אם מחלקים את זה על כלל המשק, הסיכוי שייצא למעביד מקרה כזה הוא מאד קטן.

אילו היתה הבנה מראש של המעסיקים למצב הזה, לא הייתי נזקק לחוק הזה, אבל מסתבר שלא כל המעסיקים רגישים לענין ולכן לא היתה ברירה אלא להזדקק לחוק הזה ולתת תשובה. הפגיעה במעסיקים היא לא כל כך מאסיבית בנסיבות של ילד שחולה במחלה ממארת. חלק מיחסי העבודה בין עובד ומעביד הוא לעזור לעובד כשהוא נמצא בצרה, ולא יקרה שום אסון אם המעסיק יעזור לעובד במצב המיוחד הזה, שהוא אולי הקשה מכל שאדם יכול להיות נתון בו.

מיכאל הילב:

כשהצעת החוק המקורי, שאותו רוצים לתקן כרגע, הונחה בכנסת הקודמת היה דיון דומה בוועדה. גם אז אמרנו שכשמדובר בילדים שחולים במחלה ממארת, מדובר בכאב של ההורים שאי אפשר לתרגם אותו לכסף, והעמדה שאנחנו מביעים לא נובעת מענין של רוע לב. כשמחוקקים חוק מדובר תמיד על איזון בין אינטרסים. אמרנו - והדעה הזאת התקבלה, גם הממשלה קיבלה אותה - שאם יש מצב כזה ובן זוג אחד אינו עובד, הוא צריך, עם כל הקושי, לטפל בילד החולה, וההורה שעובד יכול לעשות את זה אחרי שעות העבודה.

היו"ר מקסים לוי:

אני יוצא מתוך הנחה שיש עוד ילדים בבית, האשה צמודה למיטת בנה בבית החולים, ומישהו צריך לטפל בשאר הילדים. מה עושה אבא כזה, הולך ומשאיר את הילדים? אני זוכר שכן שלי שהבת שלו חלתה בסרטן הדם, וגם הוא וגם אשתו היו ליד מיטתה. אנחנו כמשפחה שכנה טיפלנו בילדים שלהם. תאר לעצמך שאת אף אחד לא היה מענין אם בבית יש עוד ילדים קטנים. יש הגיון בדבר הזה.

אתה מציע שההורה ייצא ל-60 יום, ואתה אומר ש-60 הימים יתחלקו בין האשה והבעל לפי בחירתם.

מאיר שטרית:

על חשבון ימי החופשה השנתית או ימי מחלה שמגיעים לו או שיגיעו לו בעתיד. הרעיון הוא שכל אדם במשק זכאי לימי חופשה.

מיכאל הילב:

על ימי החופשה אין ויכוח, בשביל זה לא צריך את התיקון הזה.

מאיר שטרית:

בלי החוק הוא לא יכול לקחת חופשת מחלה. אם הוא לא חולה הוא לא יכול לקחת חופשת מחלה.

תמר גוז'נסקי:

הוא צריך להביא אישור של מחלת ילד.

מאיר שטרית:

החוק בא לומר: על חשבון ימי המחלה המגיעים לו.

מיכאל הילב:

ועל חשבון החופשה השנתית שלו.

מאיר שטרית:

ודאי.

תמר גוז'נסקי:

על חשבון החופשה השנתית, אבל גם על חשבון ימי המחלה שלו.

היו"ר מקסים לוי:

תסביר איפה הבעיה שלכם.

מיכאל הילב:

הבעיה היא שיש הרבה היעדרויות, שהמעסיקים סובלים מהן - אני חושב שגם המעסיק הציבורי סובל מהן - היעדרויות יותר מדי רבות מפאת מחלה ומפאת דברים אחרים, והכל נופל על חשבון מקום העבודה. את הדברים האלה אנחנו רוצים, עד כמה שאפשר, לצמצם. ברור לנו, כמו לכל אזרח, שיש מצבים שעובד לא יכול לבוא לעבודה, ולכן יש כבר כל מיני מצבים שבהם עובד רשאי וזכאי לא לעבוד. למשל, יש חופשה שנתית רגילה.

מאיר שטרית:

יש מעסיקים שלא ברור להם העניין הזה, שפיטרו עובדים בשל כך שישבו ליד ילדיהם בבית החולים.

מיכאל הילב:

זה לא בסדר, זה לא תקין. לא בשמם אני מדבר כרגע.

מאיר שטרית:

לצערי זה קורה גם במוסדות ציבור, במוסדות ממשלתיים.

חיים דיין:

אני מאד מעורב בעניין ואני יודע את מספר הילדים חולי סרטן שמתוספים כל שנה. רק השנה התוספו 40 ילדים ונפטרו 30. בסך הכל מדובר ב-320 ילדים.

מיכאל הילב:

הכאב הזה הוא כאב אישי, גם שלנו, זה כאב נורא, אבל זה לא מתחיל ונגמר רק בזו שילד חולה במחלה ממארת. מחר זה יהיה ילד שחולה במחלה אחרת, מחרתיים אלה יהיו ההורים או הורי בני הזוג. יש בלי סוף מצבים שאדם צריך להיעדר מהעבודה, והשאלה אם המחוקק צריך להתערב ולתת זכות כזאת לעובד. בכנסת הקודמת מצאנו את הפשרה ואמרנו, לאחר דיון בנושא הזה, שהתנאי הוא ששני בני הזוג עובדים.

מאיר שטרית:

בכנסת הקודמת נציגי המעסיקים התנגדו בכלל לחוק הזה.

מיכאל הילב:

התנגדנו ואחר כך הסכמנו מאותם נימוקים שהסברנו.

היו"ר מקסים לוי:

אתה לא משכנע אותי. לא מדברים על מחלות בכלל אלא על מחלת הסרטן, ורק על מחלת הסרטן. זה אפילו אנושי מבחינת בעל הבית להגיד לעובד: לך תטפל במשפחה. כמה מקרים כאלה כבר קורים בכל התעשייה בישראל? אם היו הרבה מקרים כאלה, הייתי אומר לך: יש אולי צדק בדברים שלך.

מאיר שטרית:

אמרתי: בין 100 ל-300 מקרים.

מיכאל הילב:

אנחנו דנים בחקיקה וזה תקדימי. החוק הזה הוא בתוך חוק דמי מחלה (היעדרות בשל מחלת ילד) ויש זכות מסויימת שניתנה בו. התנאי הכללי הוא ששני בני הזוג עובדים. במחלה ממארת הוסיפו האריכו את הזכות עד 60 יום, אבל השאירו את התנאי ששני בני הזוג עובדים. אני חושב שאת התנאי הזה יש להמשיך, כי היום יש מחלה ממארת, מחר תהיה מחלה קשה אחרת וכך זה יתרחב ויתרחב. בסופו של דבר יש עשרות ימי היעדרות בשנה לפי החוק: חופשה שנתית, מחלה של העובד עצמו, חגים, ימי שמחה.

תמר גוז'נסקי:

אני מבינה שמאחר שזה תיקון לחוק הקיים, הענין של עבודת שני בני הזוג לא נמחק.

משה בוטון:

נמחק. הוספנו את סעיף קטן (ב).

מיכאל הילב:

ההצעה היא למחוק את התנאי הזה.

דבר נוסף: במקום הנוסח הקיים מוצע לכתוב: "זכאי לזקוף עד 60 ימים בשנה בשל היעדרות, בשל המחלה הממארת של ילדו". לא ברור למה הכוונה. בנוסח המקורי, שאותו רוצים למחוק, כתוב שהוא יוכל לזקוף את הימים על חשבון ימי המחלה שלו.

משה בוטון:

ימי המחלה או החופשה המגיעים לו.

מיכאל הילב:

פה זה לא כתוב.

משה בוטון:

נתקן את זה, נוסיף את זה.

מיכאל הילב:

צריך שיהיה ברור מעצם הנוסח שזה על חשבון ימי המחלה שלו.

ועדת העבודה והרווחה
07/01/97

משה בוטון:

אמרתי שנתקן את זה.

מאיר שטרית:

המעסיקים לא נפגעים בכלל. אני לא מציע לקחת את זה על חשבון המעסיק, אני מציע לקחת את זה על חשבון ימי המחלה או החופשה שמגיעים לעובד. איפה המעסיק נפגע? במקרה קיצוני שלעובד לא מגיעים באותה שנה ימי מחלה. לכן כתבתי: ושיגיעו לו בעתיד. זאת אומרת, אם הוא ימשיך לעבוד באותו מקום, גם אז ינכו את זה ממנו בסופו של דבר. מתי המעסיק באמת נפגע? אם אותו עובד לא ממשיך לעבוד במפעל מסיבה כלשהי. אולי יהיו 5 מקרים מתוך 300 בשנה שהמעסיק יפגע ויצטרך לשלם לעובד אותו חודש חופש.

תמר גוז'נסקי:

לצערי הרב, זה גם לא מונע ממעביד לפטר עובד. אם העניין הזה ירגיז אותו, הוא פשוט יפטר אותו.

מאיר שטרית:

אמת.

מיכאל הילב:

אני רוצה להתייחס לתיקון הנוסף של חשבון ימי המחלה שיגיעו לו בעתיד. זה דבר לא ברור. יכול להיות שאדם עובד שנה, מגיעים לו 30 ימים, הוא ניצל את כל 30 הימים ולא מגיע לו כלום. על חשבון מה הוא ינצל? על חשבון השנים הבאות? ומה יקרה אם הוא בעצמו יהיה חולה? הוא לא יקבל כלום?

מאיר שטרית:

אני מוכן להוריד את זה. בלי החשבון העתידי.

חיים דייין:

אמנם מדברים על חשבון עתידי, אבל יכול להיווצר מצב שעובד ניצל חודש ימים עתידיים ופיטרו אותו. אל לנו לשכוח שאותו אדם זכאי גם ל-60 יום דמי אבטלה.

מיכאל הילב:

את זה לא משלם המעסיק אלא מישהו אחר.

משה בוטון:

אקרא את הנוסח הסופי כפי שהתגבש פה: "עובד שעומו ילד שלא מלאו לו 18 שנה, ועבד שנה לפחות אצל אותו מעביד, זכאי לזקוף עד 60 ימים בשנה של היעדרות על חשבון ימי המחלה או החופשה המגיעים לו בשל המחלה הממארת של ילדו".

דפנה בושתן:

נשאלה כאן השאלה למה המחוקק מתערב. התשובה היא שהצורך קיים. אני לא חושבת שמישהו סביב השולחן הזה יכול להשוות נושא של מחלה ממארת למחלת שפעת של שלושה ימים. הייתי מוסיפה ואומרת שהצורך בנוכחות של שני בני הזוג - בפרט ששמענו כאן על 30 מקרים של ילדים שנפטרו מתוך 40 מקרים שהתוספו בשנה - היא לא רק בשביל לטפל בילדים שנשארו בבית אלא גם משום שיתכן שאלה הימים האחרונים שכל אחד מההורים יוכל להיות ליד הילד.

נטשה מיכאלוב:

בוועדת השרים לתקיפה - גם בתור מעסיק, גם בתור מי שרואה יותר את המשק - בהחלט העלינו את כל הבעיות שהועלו כאן בהקשר של החוק הזה, ובסופו של דבר העמדה שקיבלה הממשלה היא שאכן בגלל שהמצב הזה כל כך חריג וכל כך קשה, המצב של מחלה ממארת, יש מקום להתגמש גם במקרה שבו הזוג אינו עובד, אבל לתת 30 יותר ולא 60 יום. במקרה ששני בני הזוג עובדים, אפשר לקחת 60 יום, ובמקרה שבו הזוג השני לא עובד אפשר לקחת 30 יום. זו עמדת הממשלה.

תמר גוז'נסקי:

אם כן, הכוונה שלכם שבסעיף הקיים ישאר הנוסח, שאם שני בני הזוג עובדים אפשר לקחת 60 יום.

נטשה מיכאלוב:

אם שני בני הזוג עובדים אפשר לקחת 60 יום, אם בן הזוג השני לא עובד, ניתן לקחת 30 יום.

דבר שני: בפירוש לא דובר על לקיחת ימי מחלה שלא נצברו ושיגיעו או לא יגיעו בעתיד. זה דבר שהוא חריגה מכל מה שקיים היום, וזה בהחלט לא מקובל. העניין של מחלת הילד הוא לא הדבר היחיד. יש את המחלה של האדם עצמו, של בן הזוג שלו, של ההורה שלו.

היו"ר מקסים לוי:

הורדנו את העניין העתידי.

יורי שטרן:

גם בשוטף אתה לא יכול, על חשבון ימי המחלה שלך, לקחת ימי טיפול.

תמר גוז'נסקי:

יש, יש היום הרבה חוקים כאלה.

מקסים לוי:

נאמר כאן שזה בא על חשבון ימי מחלה או חופשה, אבל אתה לא יכול לעשות חשבון מחלה עתידי, כי יש בעיות גם של האדם עצמו. אם הוא חולה, מי ישלם לו אחר כך? זה הגיוני.

ישראל פרנד:

אני הבנתי את החלטת הממשלה קצת אחרת ויתקן אותי נציג משרד המשפטים. היו כאן שני תנאים שונו: האחד היה שבו הזוג עובד, והשני היה הגיל - שהועלה מ-16 ל-18. כשאני קורא את הודעת הממשלה אני מבין שיש כאן הורדת שני התנאים: כלומר, הגדלה מ-16 ל-18 וביטול עבודת בן הזוג, וכנגד זה המצב של 30 יום לכל אורך הדרך, ולא פיצול של 60 ו-30 ימים.

תמר גוז'נסקי:

חבר-הכנסת שטרית, האם הסכמת להוריד את 60 הימים לשני בני זוג? המצב הקיים היום של 60 יום לשני בני זוג עובדים ישונה?

ועדת העבודה והרווחה
07/01/97

מאיר שטרית:

לא, מה פתאום?

תמר גוז'נסקי:

כך הבין משרד העבודה והרווחה.

מאיר שטרית:

כשפניתי לממשלה עם הצעת החוק הזאת, הממשלה ביקשה שאסכים לפשרה לגבי שני בני זוג עובדים, וכשאחד מבני הזוג לא עובד, במקום 60 יום תהיה זכאות ל-30 יום. בדיון בקריאה הטרונית על החוק אמרתי שאני מסכים לפשרה הזאת. זאת אומרת, כאשר רק אחד מבני הזוג עובד, אני מסכים ל-30 יום.

הדבר השני שאני מבקש להבהיר: הסכמתי לשנות את הנוסח ולהגיד - על חשבון מה שמגיע לו בעתיד, בהנחה שאם לא מגיע לו, הוא בכל מקרה מקבל את החופשה, גם על חשבון המעביד. אחרת, אם לאדם נשארו רק 10 ימים, לא יאשרו לא יותר מזה.

משה בוטון:

נכון, זה המצב לפי הנוסח הקיים.

מאיר שטרית:

אני מבקש לשנות.

משה בוטון:

זאת אומרת, זה גם העתידי.

מאיר שטרית:

גם העתידי, בהחלט.

תמר גוז'נסקי:

על 60 יום אין עתידי. לפי המצב הקיים היום אין עתידי. ההנחה היא שאנשים צוברים בדרך כלל מאות ימי מחלה.

מאיר שטרית:

ואם אין להם?

תמר גוז'נסקי:

אם אין להם, הם לא יכולים לקבל לפי המצב המשפטי הקיים היום. נכון, זאת בעיה. אפשר לקחת חופשה ללא תשלום, אפשר לעשות כל מיני דברים.

מאיר שטרית:

ואז הוא נשאר, בסופו של דבר, גם בלי משכורת.

תמר גוז'נסקי:

לפי המצב המשפטי הקיים היום, לצערי הרב - וזאת היתה הפשרה או לפחות ההסדר - זה רק על חשבון הצבירה.

משה בוטון:

גם אם האדם עצמו חולה במחלה ממארת ואין לו ימי מחלה, העניין נגמר. לא המעביד ישלם לו.

מאיר שטרית:

אם להורה יש ילד חולה במחלה ממארת, לא יעלה על הדעת שהוא ישאר בלי משכורת.

תמר גוז'נסקי:

יבוא המעביד ויגיד שהביטוח הלאומי ישלם קיצבה להורים כאלה. יש לך בעיה.

מאיר שטרית:

בתיקון של 60 הימים אני חושב שהכנסנו גם בחקיקה הקודמת, בדברי ההסבר ובחוק, את העניין של חשבון ימי מחלה המגיעים לו בעתיד.

משה בוטון:

בשירות הציבורי, למשל, לא מתחשבים עם העובד על ימי המחלה שלו כל שנה. אם הוא לא גולש מימי המחלה שמגיעים לו, הוא צובר. למשל, יש אנשים שיש להם 300 ימי מחלה. מדובר על מעבידים שאין שם זהות בעבודה, שאי אפשר להעביר ימי מחלה משנה לשנה. למשל, לגבי עובדים ארעיים.

היו"ר מקסים לוי:

הבעיה שאתה פוגע בחוק אחר שקובע לגבי האדם עצמו שחולה, כי מה יהיה איתו בשנה הבאה? אם המקרים לא היו כל כך רבים, היה אפשר לעשות איזו שהיא מעורבות של הביטוח הלאומי לגבי אותם אנשים ולהשלים להם על בסיס גימלה מסויימת לאותה תקופה.

תמר גוז'נסקי:

יש גימלה לילד חולה.

מאיר שטרית:

יש קיצבת נכות לילד רק בהיותו בטיפול כימותרפי.

היו"ר מקסים לוי:

בביטוח הלאומי יש קיצבת סיוע לילד, אם הילד, נניח, לא יכול לתפקד בבית. השאלה אם אי אפשר למצוא בפירצה הזאת הגדלת סיוע במקרה שלאדם אין מספיק ימי מחלה באותה שנה והוא צריך להיעדר מהעבודה. מחלה ממארת זה עניין של שנים, לא של יום אחד. זה לא שאתה אומר - 60 יום, ונגמרת המחלה. זאת הבעיה המרכזית.

רות הורן:

רק לפני שנה, בעזרתו של חברה-הכנסת שטרית, עשינו כלל מיוחד לילדים שחולים במחלה ממארת, ובתקנות ילד נכה הארכנו את תקופת התשלום לא רק לתקופה שהמחלה פעילה אלא גם לתקופת מה אחרי כן, מתוך הנחה שההורים צריכים עזרה לתקופה יותר ארוכה, בגלל שאלה מצבים מאד יוצאי דופן. במסגרות שיש לנו כבר נתנו את דעתנו לשאלה הזאת.

היו"ר מקסים לוי:

נקלענו עכשיו לסיטואציה מאד בעייתית. אומרת, אם אנחנו רוצים לאשר את החוק כמות שהוא, קיימת בעיה. לדעתי אנחנו צריכים לנסות לטפל בבעיה בימים הקרובים, לנסות למצוא איזו שהיא מסגרת.

מאיר שטרית:

אני מציע שנאשר את החוק כמות שהוא, ולקראת הקריאה השניה והשלישית נבדוק את זה.

משה בוטון:

אני מציע שזה יהיה רק על חשבון ימי מחלה ולא על חשבון ימי חופשה. ממילא העובד יכול לקחת חופשה מתי שהוא רוצה.

מאיר שטרית:

לא מתי שהוא רוצה.

משה בוטון:

אם נכתוב ימי מחלה או חופשה, המעביד יגיד לו לקחת ימי חופשה.

היו"ר מקסים לוי:

למה אתה אומר את זה? יבוא המעביד ויגיד לו: החודש אני לא יכול לתת לך חופשה.

משה בוטון:

אם כך, צריך לכתוב: "לפי בחירת העובד", כדי שהמעביד לא יגיד לו לא לקחת ימי מחלה אלא לקחת ימי חופשה. נוסיף: "לפי בחירת העובד".

אקרא את הנוסח הסופי, כדי שלא יהיו אי-בהירויות: "עובד שעימו ילד שלא מלאו לו 18 שנה, ועבד שנה לפחות אצל אותו מעביד, זכאי לזקוף עד 60 ימים בשנה של היעדרות בשל מחלה ממארת של ילדו, זאת על חשבון ימי המחלה או החופשה המגיעים לו, לפי בחירת העובד".

תמר גוז'נסקי:

סעיף 1 בהצעת החוק של שטרית לא קיים, כי 60 הימים נשארים.

משה בוטון:

"היה ילד חולה" וכו' נמחק מסעיף 1.

תמר גוז'נסקי:

לא, זה לא יימחק.

משה בוטון:

זה יימחק.

תמר גוז'נסקי:

זה לא יימחק, כי 60 יום ישארו.

משה בוטון:

העברנו את ענין 60 הימים לסעיף קטן (ב)

תמר גוז'נסקי:

אין הבדל בין שני בני זוג עובדים ובין אחד מבני הזוג שעובד?

משה בוטון:

לפי ההצעה שקראתי עכשיו אין הבדל.

תמר גוז'נסקי:

אבל זה לא מה שנטשה מיכאלוב אמרה.

משה בוטון:

זה לא מה שנטשה מיכאלוב אמרה.

מאיר שטרית:

צריך להוסיף סעיף קטן (ג).

היו"ר מקסים לוי:

למה לא להשאיר את הסעיף הקיים בחוק ולתקן את ההגדרה כך, שאם אחד מבני הזוג לא עובד הזכאות היא ל-30 יום?

משה בוטון:

בסעיף 1 אין חופשה שנתית. צריך להוסיף שם גם חופשה שנתית.

מאיר שטרית:

התיקון הזה יותר טוב, מסיבה פשוטה: הניסוח הזה בא בתוך חקיקה ולא בתוך תקנת משנה, וזו חקיקה הרבה יותר טובה, שמעגנת את זה בצורה מסודרת.

היו"ר מקסים לוי:

אנחנו מאשרים את הצעת החוק לפי הצעת היועץ המשפטי של הוועדה.

הוחלט: לאשר את הצעת החוק בתיקון הבא:

סעיף 1(2) (ב) ינוסח כך: "עובד שעִימו ילד שלא מלאו לו 18 שנה, ועבד שנה לפחות אצל אותו מעביד, זכאי לזקוף עד 60 ימים בשנה של היעדרות בשל המחלה הממארת של ילדו, על תשבון ימי המחלה או החופשה המגיעים לו, לפי בחירת העובד"

משה בוטון:

אני אתקן את זה, שאם אחד מבני הזוג לא עובד, הזכאות היא ל-30 יום.

היו"ר מקסים לוי:

תודה רבה. הישיבה ננעלה.

(הישיבה ננעלה בשעה 10:20)